

Дѣцата

„Истина ви казвамъ: ако се не обърнете и бждете, като дѣцата, нѣма да влѣзете въ Царството Небесно“.

За да обясни, кой може да влѣзе въ Царството Небесно, Христосъ взема една обикновена форма, понятна за всички, която съществува отъ създанието на свѣта, — дѣцата. Това, което радва домоветѣ, което радва свѣта, то сж дѣцата. Домъ безъ дѣца — това е пустиня безъ изворъ, безъ трѣва. Защо човѣкъ трѣбва да стане като малко дѣте, та да стигне Небето? Въ Христовитѣ думи подъ „дѣте“ се крие по дълбокъ смисълъ колкото ние разбираме подъ тази дума; Христосъ не ти казва: ще влѣзешъ въ Царството Божие, ако си нѣкой скжпоцѣненъ камѣкъ, поставенъ на короната на нѣкой царъ, ако си нѣкой милионеръ, а казва: „Ако“ не станешъ, като дѣте, нѣма да влѣзѣшъ въ Царството Небесно — Той влага тукъ идеята на смаляване.

Дѣтетото е символъ на едно пасивно състояние, или, тъй да се каже, то прѣдставя потенциална енергия, енергия въ спяще състояние. Но тази енергия не е въ бездѣйствие, защото вътрѣ въ нея сж складирани всички условия за нейното развитие; тя е едновременно въ потенциално и кинетическо